

тралната поща, дано намѣри тамъ нѣкой свой колега отъ друго министерство, да разбере новина, да пополитиканствува, да поклюкарствува. Но нѣмаше никой, не бѣше време, всѣки си бѣше получилъ, предалъ, размѣнилъ пощата.

Ако бѣше въ провинцията, напримѣръ, той съ разсилната книга би отишълъ на лозето си, и никой нѣма да го попита, кжде отива. Така правятъ тамъ.

Когато тръгна да се върне въ отдѣлението, срещна го единъ неговъ съселянинъ и го покани въ кръчмата за набързо, тъй като той каза, че има работа. Следъ „по една чашка“, съселянинътъ му почука „по още една“, а следъ това кило...

Когато излѣзоха отъ кръчмата, и двамата бѣха съ направени глави, весели, радостни и много смѣли... Часътъ бѣше отдавна миналъ шестъ.

Когато се раздѣлиха, разсилниятъ си спомни за отдѣлението и си каза:

— Утре рано ще отида да помета и почистя.

* * *

На сутринъта началникътъ вика подначалника и го пита:

— Имаше ли нѣщо въ мое отсъствие до вечерта?

— Не, — отговори сериозно подначалникътъ, — нѣмаше нищо.

— Добре — каза началникътъ. Подначалникътъ повиква старшия контрольоръ въ коридора и го попита:

— Нѣщо вчера до вечерта имаше ли по службата?

— Не, — също сериозно отговори старшиятъ контрольоръ.

Старшиятъ попита младшия, този книговодителя, книговодителътъ машинописеца, разсилния, и всѣки чуваше сериозно отговореното:

— Не. Нѣмаше нищо.

Всѣки единъ бѣше доволенъ, че нищо не е имало...

Съ настоящата, осма, книжка год. II на Народна цѣлина се свършва.

Новата годишнина започва отъ м. октомврий т. год.